

Zarzut niezgodności ustalenia planu miejscowego ze studium jako podstawa skargi kasacyjnej o charakterze procesowym

Wyrok
Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 26 czerwca 2007 r.
II OSK 466/07

Teza

Zarzut naruszenia art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) jest w istocie zarzutem procesowym, odnosi się bowiem do ustaleń faktycznych a nie wykładni tych przepisów.

- *Legalis*

- *Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, Art. 15 ust. 1, Art. 20 ust. 1*

Numer 116843

Skład sądu

Andrzej Jurkiewicz (przewodniczący)

Małgorzata Stahl (sprawozdawca)

Marzenna Linska-Wawrzon

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2007 r., na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Wojewody (...) od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 29 listopada 2006 r., sygn. akt II SA/PO 637/06 w sprawie ze skargi Rady Miasta P. na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z dnia (...) sierpnia 2006 r., nr (...) w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - oddała skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2006 r., sygn. akt II SA/PO 637/06 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uchylił zaskarżone przez Radę Miasta P. rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody (...) z dnia (...) sierpnia 2006 r., nr (...) w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że Rada Miasta P. w dniu 11 lipca 2006 r. podjęła uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - Ulica N. - część południowa w P. Wojewoda (...) rozstrzygnięciem nadzorczym z dnia (...) sierpnia 2006 r. stwierdził nieważność tej uchwały z uwagi na istotne naruszenie prawa. W planie dla terenu 1U ustalono przeznaczenie wykraczające poza ustalone kierunki zagospodarowania przestrzennego zawarte w studium, obejmujące zabudowę usługową, warsztaty oraz stacje paliw. Ustalenia te nie spełniają wymogu zgodności z ustaleniami Studium, o czym mowa w art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Co więcej, na rysunku planu na terenie znacznym symbolem KD-Z1 wysowano ścieżkę rowerową, po północnej stronie ulicy, która nie została ujęta w ustaleniach tekstu planu w § 11 ust. 6 pkt 2 (zestawienie tabelaryczne), co stanowi naruszenie § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez brak jednoznaczności między częścią tekstową a graficzną planu. Ponadto w stosunku do użytych na rysunku oznaczeń graficznych, nie dokonano podziału na oznaczenia obowiązujące i uzupełniające, podczas gdy w § 3 części tekstowej planu określono obowiązujące ustalenia planu przedstawione na rysunku planu, co również stanowi naruszenie § 2 rozporządzenia. Na załączniku graficznym do uchwały brak jest potwierdzenia aktualności podkładu mapowego, co jest sprzeczne z § 10 ust. 1 rozporządzenia, a użyte na rysunku planu oznaczenia graficzne przedstawiające obszary negatywnego oddziaływania hałasu samochodowego drogi KD-G.1 (N.) zostało użyte niekonsekwentnie, nie objęło terenów oznaczonych symbolami 2U i 1 U położonych bezpośrednio przy wymienionej drodze w północnej części obszaru objętego planem. Dodatkowo Wojewoda wskazał, że użyto oznaczeń graficznych niezgodnych z § 9 ust. 1 rozporządzenia, wprowadzając oznaczenia o barwach zbieżnych z podstawowymi graficznymi oznaczeniami, co może utrudniać odczytywanie planu. Powyższe ustalenia naruszają zasady sporządzania planu.

W skardze na to rozstrzygnięcie nadzorcze Rada Miasta P. zarzuciła naruszenie art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) w zw. z art. 61 § 4 KPA poprzez brak zawiadomienia organu gminy o wszczęciu postępowania nadzorczego i uczestnictwa w tym postępowaniu; art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) i art. 91 ustawy o samorządzie gminnym poprzez zastosowanie w rozstrzygnięciu wadliwej podstawy prawnej; art. 91 ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym poprzez brak uzasadnienia prawnego rozstrzygnięcia nadzorczego; art. 9 ust. 4 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez błędną interpretację przepisu, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zapisy Planu nie są zgodne zapisami Studium i zmianami do tego Studium (uchwała nr XXV/171/V/2003 z dnia 10 lipca 2003 r.); art. 91 ustawy o samorządzie gminnym przez przyjęcie, że przedmiotowa uchwała istotnie narusza prawo oraz § 8 ust. 2 i § 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez błędną interpretację przepisów.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że brak udziału Gminy w postępowaniu nadzorczym miał wpływ na treść rozstrzygnięcia nadzorczego, które ponadto zostało oparte na błędnej podstawie prawnej, którą winien stanowić art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym a nie art. 91 tej ustawy. Rozstrzygnięcie nadzorcze nie posiada podstawowych elementów uzasadnienia prawnego - brak jest wykładni, wyjaśnienia sensu przepisów, określenia kryteriów przesądzających o przyjętej kwalifikacji pranej ustalonego stanu faktycznego, wyinterpretowania norm prawnych, analizy zasad sporządzania miejscowego planu i określenia, na czym polegała niezgodność ustaleń planu miejscowego z ustaleniami Studium. Zdaniem skarżącej ocena zgodności planu ze studium leży po stronie organów Gminy, konieczne jest zatem wyjaśnienie, czy badanie zgodności aktów kierownictwa wewnętrznego organów samorządu gminnego z uchwałami rady miasta, leży w kompetencjach organu nadzoru. Rada Miasta podkreśliła też, że zgodnie z § 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy (Dz.U. Nr 118, poz. 1233 ze zm.) ustalenia studium należy traktować jako wytyczne do opracowania planu, co nie oznacza, że ustalenia planu będą identyczne z ustaleniami studium. Zakres wymaganej zgodności może być różny - od niesprzeczności z ustaleniami studium aż po ich uszczegółowienie. Błędna interpretacja art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym organu nadzoru polega na przypisaniu zwrotom - wiążące i - zgodne znaczenia - identyczne. Plan nie musi odzwierciedlać ustaleń studium w sposób identyczny, studium określa jedynie kierunki i zasady zagospodarowania przestrzennego. Plan jest opracowaniem szczególnym, spełniającym inne cele niż studium. Zdaniem Rady Gminy to, że w Studium obszar II.M-A jest opisany jako teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej ekstensywnej, rezydencjonalnej nie oznacza wyłączności tego typu zabudowy na tym terenie, lecz wyznacza funkcję dominującą. Nie oznacza to, że ma to być funkcja wyłączna, nie ma przeszkód, aby funkcję tę uzupełnić o inne przeznaczenie- np. usługi skoncentrowane na zaspakajaniu potrzeb życiowych mieszkańców danego terenu. Przeznaczenie terenu 1U pod usługi nie jest przypadkowe. Teren objęty w planie tym przeznaczeniem znajduje się bowiem w zasięgu ponadnormatywnego hałasu kolejowego, co wyklucza ten teren z funkcji mieszkaniowej. Odnosząc się do zarzutu naruszenia § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. Rada Gminy podniosła, że w ustaleniach planu droga rowerowa nie została zapisana jako ustalenie obowiązujące dla terenu KD-Z, a użyte oznaczenia graficzne stanowią oznaczenie elementu informacyjnego, co jest zgodne z § 7 pkt 9 ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. Odnosząc się do zarzutu braku podziału oznaczeń na obowiązujące i uzupełniające, Rada podkreśliła, że wszelkie użyte na rysunku planu oznaczenia nie będące ustaleniami projektu planu miejscowego (nie wymienione w § 3 uchwały) stanowią oznaczenia elementów informacyjnych. Dodatkowo Rada Miasta podkreśliła, że projekt został sporządzony w oparciu o kopię mapy zasadniczej w skali 1:2000 zamówionej z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego; mapa taka stanowi jedynie podkład do wykonania rysunku planu, niesłusznie zatem organ nadzoru powołał się na § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. Odpierając zarzut dotyczący zastosowania ukośnego czarnego szrafu w planie, Rada stwierdziła, że zarzut ten dotyczy metody sporządzenia planu, a nie zasad jego sporządzania, niemniej jednak zaznaczono, że oznaczenie to zostało wprowadzone do terenów, tylko w sytuacji, gdy w inny sposób nie można było zapewnić wymogu uzyskania komfortu akustycznego, zgodnie z ustaleniami studium zakładającymi zachowanie linii zabudowy od źródeł hałasu niezbędnej dla kształtowania wymaganych warunków akustycznych. Następnie odnosząc się do zarzutu niezgodności kolorystyki zawartej w części graficznej z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. podkreślono, że organ nadzoru nie sprecyzował, które użyte w planie oznaczenia graficzne - o barwach zbieżnych z podstawowymi graficznymi oznaczeniami ustalonymi w rozporządzeniu- mogą powodować trudności w odczytaniu rysunku planu i wskazano, że rozporządzenie to dopuszcza stosowanie oznaczenia elementów informacyjnych, nie będących ustaleniami projektu miejscowego planu.

W odpowiedzi na skargę Wojewoda (...) wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu skargi stwierdzono, że niezgodność planu ze Studium stanowi ewidentne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego i stanowi przesłankę do stwierdzenia nieważności uchwały. W myśl art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym projekt planu miejscowego musi być zgodny z zapisami studium, badanie tej zgodności mieści się w zakresie sprawowanego przez wojewodę nadzoru. Ponadto stwierdzono, że trudno zgodzić się z argumentem skarżącej, że określone w uchwale dla terenu oznaczonego symbolem 1U funkcje - stacje paliw, warsztaty, usługi handlu i rzemiosła mogą stanowić uzupełnienie zabudowy mieszkaniowej, oznaczenie drogi rowerowej jest niezgodne z pozostałymi oznaczeniami ścieżek rowerowych dla pozostałych ulic objętych planem. Prócz tego podniesiono, że plan nie posiada na rysunku podziału na oznaczenia obowiązujące i uzupełniające, brak jest dowodu na to, że mapa stanowiąca podkład planu została pobrana z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego.

Uwzględniając skargę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wskazał, że brak zawiadomienia organu gminy o wszczęciu postępowania stanowi naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy (uchwała składu 7 sędziów NSA z dnia 21 października 2002 r., sygn. akt OPS 9/02) i samo przez się powoduje konieczność uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd wskazał, że Wojewoda orzekł nieważność uchwały ze względu na istotne naruszenie prawa, podczas gdy w myśl art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym każde, nie tylko istotne naruszenie zasad sporządzania planu powoduje nieważność uchwały. Z tej przyczyny niesłuszny jest zarzut niewłaściwego zastosowania przepisów art. 91 i nast. ustawy o samorządzie gminnym, lecz jedynie brak powołania dodatkowo art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Nie można jednak podzielić stanowiska organu nadzorczego, że ustalenia Planu nie spełniają wymogu zgodności z ustaleniami Studium. Wojewoda nie uwzględnił, że w zapisach Studium stwierdzono, iż granice terenów pod różne formy zabudowy traktuje się jako orientacyjne, a tym samym przedstawione na rysunku przeznaczenie terenu oznacza funkcję dominującą, która może być uzupełniona inną formą zabudowy. Sąd stwierdził, iż fakt, że funkcja usługowa zajmuje cały obszar 1U nie stanowi naruszenia zasad sporządzania planu skoro teren 1U stanowi niewielką część obszaru II.M-A. Teren 1U położony jest ponadto w strefie ponadnormatywnego hałasu i zlokalizowanie na Tm obszarze funkcji mieszkaniowej byłoby nieuzasadnione.

Odnosząc się do kwestii wrysowanej ścieżki rowerowej na terenie KD.Z.1, Sąd podkreślił, że rysunek planu obowiązuje wyłącznie w takim zakresie w jakim zostało to wyszczególnione w uchwale rady o treści planu, tymczasem droga rowerowa nie została zapisana jako obowiązujące ustalenie dla terenu KD.Z.1, użyte oznaczenia graficzne stanowią jedynie oznaczenie elementu informacyjnego; zamieszczenie w części graficznej elementów informacyjnych niebędących ustaleniami planu miejscowego nie stanowi naruszenia § 8 ust. 2 rozporządzenia i wobec jednoznacznej treści § 3 ust. 2 rozporządzenia należy je rozumieć jako uzupełnienie tekstu projektu. Zatem Sąd zgodził się z argumentacją Rady Gminy, że wszelkie oznaczenia niebędące ustaleniami wynikającymi wprost z projektu planu miejscowego stanowią oznaczenia elementów informacyjnych. Sąd wskazał również, że mapy nie stanowią materiałów planistycznych, błędnie więc Wojewoda uznał, że mapa powinna być aktualna na dzień przekazania projektu do opiniowania i uzgodnienia. Projekt planu został wykonany w oparciu o urzędową kopię mapy, zgodnie z art. 16 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Odnosnie oznaczenia graficznego (czarnego szrafu) przedstawiającego obszary negatywnego oddziaływania hałasu samochodowego drogi KD-G.1 Sąd stwierdził, że zarzuty Wojewody wykraczają poza zakres postępowania nadzorczego. Natomiast odnośnie użytych na rysunku planu oznaczeń barwnych niezgodnych z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego projektu planu (Dz.U. Nr 164, poz. 1587) Sąd wskazał, iż zgodnie z § 9 ust. 3 tego rozporządzenia oznaczenia należy stosować w sposób przejrzysty, zapewniając czytelność projektu rysunku planu, w tym, czytelność mapy, co uzyskano dzięki użytym oznaczeniom uzupełniającym.

W skardze kasacyjnej Wojewody zarzucono naruszenie prawa materialnego: art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przez przyjęcie, że ustalenia planu są zgodne z ustaleniami Studium, naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 148 PostAdmU. przez błędne przyjęcie, że art. 91 ust. 5 ustawy o samorządzie gminnym w zw. z art. 61 § 3 KPA powinien zostać zastosowany w postępowaniu nadzorczym i uznanie, że brak zawiadomienia organu gminy o wszczęciu postępowania nadzorczego powoduje konieczność uchylenia rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazano, że w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wyraźnie określono, że ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. W przypadku, gdy organy gminy uznają za zasadne ustalenie sposobu zagospodarowania terenu, który nie jest zgodny z zapisami obowiązującego studium, ustalenie to może nastąpić wyłącznie po uprzednim dokonaniu zmiany we właściwym fragmencie studium. Przyjęcie rozwiązań niezgodnych ze studium powinno być uznane za działania naruszające zasady sporządzania planu i powodować jego nieważność. Rada Miasta uchwaliła na terenie 1U wyłącznie zabudowę usługową trudno zgodzić się więc z twierdzeniem, że zabudowa ta stanowi uzupełnienie funkcji mieszkaniowej. Ocena zgodności ustaleń planu dla danego obszaru nie może być uwarunkowana jego procentowym udziałem w większym obszarze wyznaczonym w studium, dla którego obecnie planu nie uchwalono. Podniesiono także, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego istnieje wymóg jednoznaczności ustaleń planu z rysunkiem planu, która nie zachodzi w niniejszym przypadku. Dodatkowo podniesiono, że sam brak zawiadomienia o wszczęciu postępowania nadzorczego nie może powodować wadliwosti rozstrzygnięcia nadzorczego wyłącznie z tego powodu. Sąd powinien każdorazowo badać, czy uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tymczasem w tej sprawie nie zachodziły okoliczności wskazujące na konieczność uchylenia rozstrzygnięcia z tej przyczyny.

Z powyższych przyczyn wniesiono o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego poznawania a ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i rozpoznanie skargi oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wniesiono o jej odrzucenie w zakresie pkt II skargi z uwagi na brak podstaw kasacyjnych, a oddalenie w zakresie pkt I jako bezpodstawnej i zasądzenie kosztów postępowania, względnie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie jest zasadna. Zarzut naruszenia prawa materialnego - art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) jest w istocie zarzutem procesowym bo odnosi się do błędnego, zdaniem Wojewody, przyjęcia przez Sąd I instancji że postanowienia miejscowego planu są zgodne z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego a zatem zarzut odnosi się do ustaleń faktycznych a nie wykładni powołanych przepisów. W świetle art. 15 ust. 1 wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. Przepis art. 20 ust. 1 stanowi zaś że "plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium (...)". W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd przyjął nie arbitralnie ale po przeprowadzonej analizie, że w istocie postanowienia miejscowego planu zagospodarowania "Ulica N.- część południowa" są zgodne z ustaleniami Studium. Wojewódzki Sąd Administracyjny nie kwestionował zasadności wymogu zgodności postanowień miejscowego planu z ustaleniami Studium i tego, że te ustalenia są wiążące dla organów gminy. Słusznie stwierdza Wojewoda (...), iż ustalenia sposobu zagospodarowania terenu, niezgodne ze studium, mogą być wprowadzone do miejscowego planu dopiero po zmianie studium, w określonym ustawowo trybie. Nie można jednak podzielić poglądu iż miejscowy plan którego nieważność stwierdził Wojewoda zaskarżonym rozstrzygnięciem nadzorczym był niezgodny z ustaleniami Studium. Tych wątpliwości może by nie było gdyby Rada Miasta P. została zawiadomiona o wszczęciu postępowania nadzorczego i mogła ustosunkować się wcześniej do zarzutów i argumentów Wojewody. Ocena dokonana w rozstrzygnięciu nadzorczym nie uwzględnia faktu objęcia planem tylko części większego obszaru wyznaczonego w Studium. Taki zakres miejscowego planu jest w pełni zgodny z przepisami pow. ustawy która nie nakłada obowiązku uchwalania miejscowych planów (poza ściśle określonymi przypadkami) ani nie określa obszaru, jaki ma on obejmować. Plany miejscowe nie muszą obejmować całego obszaru gminy, mogą być tworzone dla mniejszych terenów a studium sporządza się dla obszaru w granicach administracyjnych gminy. W rozpoznawanej sprawie uchwalony

plan obejmuje tylko część większego obszaru, objętego ustaleniami Studium, i badanie zgodności tego planu ze Studium musi uwzględniać ten fakt. Tak więc nie można uznać za zasadne stanowiska, iż zgodność ustaleń planu dla danego obszaru nie może być uwarunkowana jego procentowym udziałem w większym obszarze wyznaczonym w Studium, dla którego obecnie planu jeszcze nie uchwalono. Skoro nie objęto jeszcze postanowieniami miejscowego planu całego większego obszaru wyznaczonego w Studium do określonego zagospodarowania to ocena postanowień planu, obejmującego mniejszy obszar, jako niezgodnych z ustaleniami Studium musi być uznana za przedwczesną i na tym etapie prac planistycznych za nieuzasadnioną.

W rozpoznawanej sprawie nie może być uznany za zasadny także zarzut uznania przez Sąd iż brak zawiadomienia Gminy o wszczętym postępowaniu nadzorczym miał w rozpoznawanej sprawie istotne znaczenie. Zawiadamianie organów jednostek samorządu terytorialnego o wszczęciu postępowania nadzorczego i ich udział w tym postępowaniu, poprzez odpowiednie stosowanie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, nie może być uznane za pozbawione znaczenia prawnego. Nadzór nad działalnością samorządu terytorialnego jest sprawowany na podstawie kryterium zgodności z prawem a przepis art. 91 ust. 5 ustawy o samorządzie gminnym wprowadza jako zasadę odpowiednie stosowanie przepisów KPA. Ma oczywiście rację organ nadzoru gdy stwierdza, że to zawiadomienie nie doprowadzi do uchylecia lub zmiany planu z uwagi na szczególny tryb jego przygotowywania i uchwalania (choć w przypadku niektórych uchwał do takiego uchylecia lub zmiany zakwestionowanej przez organ nadzoru uchwały może doprowadzić). Celem zawiadomienia o wszczęciu postępowania nadzorczego jest przede wszystkim danie organowi jednostki samorządu terytorialnego możliwości udziału w tym postępowaniu poprzez umożliwienie złożenia dodatkowych informacji i wyjaśnień, w rozpoznawanej sprawie podniesionych dopiero w skardze na rozstrzygnięcie nadzorcze i na rozprawie. Nawet gdyby prowadziło to do przedłużenia badania sprawy zgodności postanowień planu z ustaleniami Studium Wojewoda nie byłby pozbawiony możliwości wykorzystania kompetencji nadzorczych, służyłaby mu bowiem skarga do sądu administracyjnego.

Zważywszy zatem, że skarga kasacyjna nie miała uzasadnionych podstaw, na podstawie art. 184 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, podlegała oddaleniu.